

A Társaság

Hadik Hella grófnő

Hadik Hella grófnő.

Gaiduscheck Erzs műtermének felvétele
V., Erzsébet-tér 3

Holzer

*divatháza
Budapest, IV., Kossuth Lajos-u. 9.*

Schneider Rózi és Kató

Budapest, IV., Váci-u. 8., félemelet. // Telefon 94-35.

Utcai és estélyi ruhák, köpenyek, kosztümök,
bluzok és pongyolák állandó nagy választékban.

A Társaság kiadóhivatalában megrendelhető **KÓBOR TAMÁS**
legújabb regénye:

A HALÁL

Ára 10⁰/0 felárral 11 korona.

Összes JOGI vizsgákra

Államszámviteli államvizsgára,
tanári paedagógiai vizsgára elis-
mertem legsikeresebben készít elő
Szontagh-szeminárium
Budapest, IV., Váci-u. 51. sz.
Az intézet egész nap működik.
Jegyzetközlönyzés. Egyedül ké-
szülteknek rekapitulálás.

Belvárosi Színház

IV., Koronaherceg-utca 6. sz.

Telefon: 93-16.

Telefon: 93-16.

Az ötvenéves férfi

Irta: HAJÓ SÁNDOR.

Kezdeté 6 órakor.

INTIM KABARE

Teréz-körut 46.

Telefon 65-54.

Garamszeghy Sándor

a Nemzeti Színház
tagja felléptével

HUNG-JÜ

Kínai dráma. Irta:
Garamszeghy Sándor.

A KRAKÉLER. Bohózat. Irta Guthi Soma.
Dr. OTHELLO. Vigjáték. Irta Feled Sándor.
ÉVFORDULÓK. Vigj. Irta Horváth Zoltáné.
MAGÁNSZÁMOK. Konferál Kovács Andor.

Jegyek előre válthatók a pénziárnál és a jegy-
elárúsító helyeken. Elővételi díj nincs.

Old American

Különlegességek őszi és téli egyszerű kalapokban

Budapest, Belváros

Telefon 169-97. IV., Egyetem-utca 3. sz.

A császár szerelmei

a Madame Sans Gène érdekesítő előadásai a Magyar Színház-
ban ráterelték a közönség figyelmét Napoleon intim viszonyaira.
Ezzel szinte egyidőben jelent meg »A Társaság« kiadásában

Frederik Masson

Napoleon és a nők

c. rendkívül érdekesítő könyve Csetényi Erzi fordí-
tásában. — A könyv ára felárral 12 korona 10 fillér.

A »Napoleon és a nők« című könyv megrendelhető bármely könyv-
kereskedésben és könyvelárusítónál, s »A Társaság« kiadó-
hivatalában: Budapest, IV. kerület, Reáltanoda-utca 18. szám.

Eredeti angol bé-
lelt levélpapiros
minden kivitelben.

Egyedüli lerakat:

Fröhlich és Feldmann

Budapest, VII., Csányi-u. 1.

FREYBERGER ALFRED műhímező specialista

BUDAPEST, IV., Váci-utca 8. sz.

Telefon: 87-47.

Elvállal: mindennemű gépi és kézi hímzé-
seket, azzur, plissé és gombok készítését.

LISZTES JÓZSEF

szűcsmester,

Budapest, IV., Váci-utca 46. szám.

Ajánlja saíat műhelyében készült, dúsán felszerelt kész
szőrmearu raktárát. — **Mértékutáni megrendelések,**
átalakítások a legmegbízhatóbban és a legna-
gyobb gonddal teljesítettek.

Vadászsportot űzők képes vadászujsgája a

NIMRÓD

Állandó mellékl. A Vadászszaklap,

Szerkeszti: lovag KERPELY BÉLA.

Előfizetési ár mindkét lapra negyedévre: 7 kor. 50 f.
Mutatványszám ingyen. — Szerkesztőség és kiadó-
hivatal: IV., Egyetem-utca 4. szám.

A Magyar Konyha Szakácskönyv

Több mint 1200 recepttel,
120 étlappal, 130 képpel

Szerkesztette: KOVÁCS TERÉZ.

Függelékül: **A házi cukrászda.**

Ára beköve felárral 15 K 40 f
a pénz előzetes beküldése esetén

Megrendelhető A Társaság kiadóhivatalában

Nyakkendőink

minősége
elsőrangú,

áraink cso-
dásan olcsók

Nyakkendőház

LÁSZLÓ ANDOR

Budapest, V.,
Deák Ferenc-
utca 14. szám

Fióközlet: IV., Kigyó-utca
5. szám. (Klotild-palota.)

TELEFON:
JÓZSEF 28-32.

Lohr Mária · Kronfusz

Gyár és főüzlet:

Budapest, VIII., Baross-utca 85. sz.

A főváros első és legrégebb csipketisztító,
vegytisztító és kelmefestőgyári intézete, ala-
pitva 1867. évben.

Telefon: József 2-37.

FIÓKOK:

II., Fő-utca 27, IV., Eskü-ut 6, Kecse-
méti-utca 14, VI., Andrássy-ut 16, VI.,
Teréz-körut 39, V., Harmincad-utca 4, VIII.,
József-körut 2.

„HERMES” LAKÁSTAKARITÁSI VÁLLALAT, BUDAPEST, VIII., SZENTKIRÁLYI-UTCA 6. TELEFON: JÓZSEF 42-59.

Zelizyné Rády Adél

női divat műterme

Telefon: József 34-67. · Budapest · IV., Kecskeméti-utca 13.

A Társaság

SZÉPIRODALMI ÉS TÁRSADALMI KÉPES HETILAP

A PARK-KLUB, AZ URI-KLUB, A GOLF-KLUB, A MAGYAR UNIO-KLUB ÉS A POZSONYI URI-KLUB HIVATALOS LAPJA.

FŐSZERKESZTŐ: DOBAY ISTVÁN DR.

VI. évf.
10-ik szám

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: BUDAPEST, REALTANODA-U. 18. TELEFON: JÓZSEF 25-11.

Előfizetési árak: egy évre 60 K, félévre 30 K, negyedévre 15 K. Egyes szám ára 1 K 50 fill.

Budapest,
1919 március 9

Az új világ három előmunkása: Lloyd George, Clemenceau és Wilson.

Bonar Law.

Sonnino.

Wilson.

Clemenceau.

Lloyd George.

Foch.

Matsui.

Mozivilág.

Irta Sas Ede.

Budapesti regény.

Hogyan történt az, hogy Ancsura a falakon keresztül megérezte, mi történt a belső szobában? S mikor a vendég, akit Katóka az előszoba ajtajáig kísért, eltávozott, a lány utána szökött a lépcsőházba s boldog gyönyörűséggel mondta neki:

— Lásza, nagyságos ur, ez már derék dolog. Maga sokkal derekabb ember, mint a Pali!... Amit meg is fogok neki mondani...

Ami talán egyik oka is volt az Ancsura föllépésének? Hátha úgy okoskodott, hogyha Szeredai urat erre a hősi elhatározásra bírja, hát majd Haverda ur is követi az üdvös példát?

Szeredai ur pedig könnyű léptekkel távozott, ajkán a lány ajkainak bódító emlékével. Ez az ajak tehát ezentúl az övé lesz korlátlanul, végérvényesen az övé. A tiszta, nemes örömek, a tiszta, nemes ihlet forrása. Nagyon helyesen cselekedett. S korrektül, föltétlenül korrektül. Ha másképpen nem érhetett célt: hát Isten neki! Éljük el a tisztesség útját, azt, amit más uton nem tudtunk elérni...

Mert Szeredai ur olyan ember volt, oly szilárd jellem, annyira hajlítható rosszra és jóra, hogy még arra is képes volt, hogy korrektül cselekedjék.

És Katóka?

Mikor vőlegénye, — Istenem, vőlegénye! — távoztával visszatért a szobájába, voltaképpen csak akkor eszmélt föl a szédületéből, hogy mit is cselekedett?

De hát cselekedhetett-e másképpen? Attól a veszedelemtől, amivel a művész látogatásai, állandó udvarlása, tüzes ostroma fenyegette: csak ez az egy mód volt, ami megmenthette. Megmenthette azt a kis lányt, aki ifjuságának, nevelésének, annak a kis városnak az előítéleteit, törvényeit, hiába, csak nem tudta egészen levétközni, nem tudta magát egészen átadni ama világ erkölceinek, amibe most került. Igen, csak ez az egy mentesség volt számára!

És azután, — ő szereti is Eleket. Éppen azért kellett választania a menekülés e módját, mert szereti...

Szabó Janit sohasem szerette. Nem, nem! Ez volt az igazi szenvedély, ami most elfogta, az a másik csak gyerekes bolondság volt! Ezt érezte ma délután is, amikor megint találkozott Szabó Janival: most is Bán Teréz autóján robogott valahová.

És Katóka konstataulta, hogy ő boldog, — jobban mondva, elhatározta, hogy boldog lesz...

Mert vannak menyasszonyok, akiknek ezt külön el kell határozniuk...

TIZENKETTEDIK FEJEZET.

A nagy bemutató és a nagy áldomás.

A nézőterre teljes sötétség borult, — akik az őszi verőfényben fürdő utcáról a főváros nagy, előkelő mozgó-színházának belsejébe léptek: mintha egyszerre elvesztették volna a szemük világát, csak tapogatózva haladhattak előre. Itt is, ott is föltűnt egy kis villanyos lámpa zöldes fénye, mint a szentjános-bogárkák az éjszakában: a jegyszedőnők kalauzolták helyeikre az érkezőket. Hely ugyan már alig volt: rengeteg sokasággal sereglettek össze az érdeklődők a Viktória országos bemutatójára. Nagy nap ez a filmgyárakra nézve, amelyen a kritika, a nyilvánosság elé lépnek a munkájukkal, amelyetől nemcsak tapsot, dicsőséget várnak, de ekkor dül el: milyen vásárt csaphatnak a produkciójukkal. Igazgató, rendező, művészek várakozásteljes, feszült izgatottságának láza tölti meg a levegőt...

Az előadás még nem kezdődött. A nézőtér csupa zibongás volt. Egy-egy helyről hangos, csengő női kacagás is hallatszott — ahol lehangosabban mulattak, ott ültek Ricsi és Lotti kisasszonyok, akik szüntelen kacagtak a gavallérjaik sületlenségein, amikor Gerbeaud-t vagy egyéb csemegét nem pusztítottak apró egérfogaikkal, amelyek kielégíthetetlen étvágyukkal annyi édességet el tudtak pusztítani. Egy páholyban Katóka foglalt helyet udvarával; a másikban Bán Teréz fogadta a hódotokat. S ott voltak a többi szereplők is, no meg a szereplők egész atyafisága: egy-egy statisztalány családja alig várja, hogy dédelgetett szemük fényét mikor pillantják meg a csodavásznzon; sokan abban a repeső reményben, hogy ez a mai nap lesz az ő drágájuk karrierjének kezdete. Istenem — mennyi aggo-

dalom, várakozás, féltékenység, irigység, becsvágy és nyereségvágy, hiuság és spekuláció lappangott ott a vak, titokzatos sötétségben!

No és azok, akik végett voltaképpen az egész bemutatót rendezték? Azok is ott ültek a legjobb helyeken, a filmkölcsonzó vállalatok és a mozi-színházak tulajdonosai, sokkal fontoskodóbb, nagyobb képpel, mint a színházak irodalmi kritikusai.

Az ő ajkaikról nem igen fog dicséret elhangzani, — sőt! Keresve keresik, mi gáncsolni valót találnak az új filmen? De ezt már a vállalatok tudják: aki ócsárol: vásárol! — Gyenge, unalmas, bizony belebukik, aki ezt a filmet megveszi! — Ezek a kifakadások

tárat, az ős cirkuszt pótolja a tömegeknek — a mozi!

— Nagyszerű! Elragadó! Ilyent még nem produkált magyar filmgyár!

Az elragadtatás moraja hömpölyög végig a nézőtéren a *Tündérszerelem* egy-egy jelenete után. S mikor a szünet beáll: a foyerba tóduló közönség hangosan gratulál igazgatónak, rendezőnek, színészeknek. Maga a Minotaurusz is meg van hatva s ragyogó arccal siet Katókához:

— Gratulálok magának, Katóka! A maga karrierje meg van csinálva. Emlékszik, kicsike, mit mondtam magának, mikor legelőször szerencsém volt ma-

A Népszínház-utcai harcban elesett rendőrök temetése. Garbai Sándor beszédet mond a parlament előtti ravatálnál.

Makoldy József építész helyszínen készült rajza A Társaság részére.

a konkurrencia elriasztására vannak szánva; maga, aki lecsepüpközzük az újdonságot, siet azt lekötöni a konkurrens orra elől...

Üzlet: üzlet!

De csitt! A zenekar nyitánya, ami a bemutatót még ünnepesebbé teszi, elhangzik; a színpadra feszített vászon megvilágosodik s megkezdődik ott az az élet, amely oly messze van a színpad életétől, mégis oly hatalmas versenyt támaszt a színházaknak, sőt több rajongója van, mint a művészet hajlékának. Pedig mennyivel tökéletlenebb! Nélkülözi az eleven szó, az élő test varázsát, csak egyetlen érzékünk: a szemünk számára dolgozik; s ez egy érzékünk útján meghódítja, lebilincseli a szívünket, lelkünket, megostromoltatja a pénz-

gátskához? Akit a Viktória-filmgyár a szárnya alá vesz, az nyugodtan nézhet a jövője elé. Mi kölcsönösen meg lehetünk egymással elégedve, nemde?

— Ó kérem, — pironkodott Kató, aki még most sem volt kész művésznő: nem tudta az üdvözléseket oly büszkén, mint megillető, természetesen kijáró hódolatot elfogadni, mint például a nézőtér tulsó sarkában Bán Teréz.

— Tulajdonképpen ostobaság tőlem, hogy így udvarolok magának, — folytatta a Minotaurusz. — Ez a lehető legrosszabb üzleti politika: egy direktornak sohasem szabad szemtől-szembe dicsérnie a művésznőt! De hát én már ilyen vagyok. Én vagyok a legrosszabb üzletember a szakmában!

S nevetett a Minotaurusz, aki nagyon meg volt magával elégedve, hogy ő milyen ügyetlen üzlet-ember.

— Hát a mai szép napot nem is hagyjuk oly szürkén, nyomtalanul elmulni. Ezt a ritka diadalt meg fogjuk ünnepelni, ahogy illik. Elvárom magát ma este, Katóka. Egy kis társaság lesz nálam, kicsi, de válogatott kompánia. Ami a vizitünder nélkül nagyon hiányos lenne...

S be sem várta a leány válaszát, — mit is várhatott volna egyebet, minthogy az örvideni fog a kitüntető meghívásnak? — s tova lejtett a gavallér direktor, hogy az esti szimpozionra meghívja a kicsi, de válogatott társaság többi kiválasztottjait.

A bemutató aztán véget ért, a közönség zajos zsiromgással oszlott szét. Katót a vőlegénye, Szeredai kísérte haza. A vőlegénye, de még nem a nyilvánosság előtt. Mert, hogy el ne felejtsek megjegyezni, Katóka még nem akarta eljegyzését nyilvánosságra hozni, — oly hirtelen az édes mamája halála után...

Szeredai, mikor a lánytól elköszönt, ezzel nyújtott neki kezét:

— Tehát estére feljövök hozzád és együtt megyünk a Galantai vacsorájára...

Kató tagadóan rázta meg a fejét:

— Én nem megyek a Galantai vacsorájára, Elek. A művész nagyot nézett.

— Nem jössz a vacsorára? Mi jut eszedbe? Miért?

— Galantainak azt fogom üzeni, hogy sajnálom, nem jól érzem magamat. De neked megmondom őszintén: azért nem megyek, mert ő is ott lesz.

— Ő? Ki az az ő?

— Jól tudod, Bán Teréz.

— És miért nem jöhetnél el, ha Bán Teréz is ott lesz?

Kató a vőlegénye szemébe nézett.

— Ezt neked nem szabad tőlem kérdezned, Elek. Neked ezt érezned kell. Hogy én nem tudok egy levegőt szívni azzal a nővel, aki...

— Aki?

Kató ingerülten vörösödött el.

— Ugyan kértek! Hogy kérdezhetsz ilyet? Látnod, én eddig nem akarom szóba hozni ezt a dolgot. El akartam ezt temetni egészen. De ha már szóba került köztünk, hát beszéljünk róla nyíltan... Te sokszor kérdeztél tőlem, amikor együtt voltunk és én hirtelen elszomorodtam, hogy mi lett? Mi bánt? Miért vagyok hozzád oly hideg? Hát olyankor mindig a múlt tolakodott közénk: a te multad ezzel az asszonnyal. Én tudom, ki volt neked ez az asszony. S ha arra gondolok, hogy oly tökéletesen el tudtad őt felejteni, el fog a félelem: hátha egyszer csak oly könnyen el tudsz majd szakadni tőlem is? Ha pedig arra gondolok, hogy nem feledted el...

Szeredai hevesen közbe vágott:

— Katóka! Hát te igazán felültél annak az ostoba pletykának?

— Pletykának? ... Ugyan, Elek. Ezt nem lehet így elintézni, hogy egyszerűen pletykának jelentet ki a dolgot. Egyszerűen le akarod tagadni, amiről tudott az egész világ?

— Hát nem volt pletyka. Mondjuk, hogy igaz volt. Akkor is, — miért vetted ezt a szememre? Miért vonsz emiatt kérdőre? Érdekes! Hát fogadalmat tettem én neked a hűségre, mielőtt megismertelek? Ha még most is tartana a barátságunk, az más!

— No, egyéb se kellene!...

— Persze, hogy egyéb se kellene. De hát vége van és pont! Annál büszkébb lehetsz rá, hogy kiütöted önagyságát a nyeregéből. És elhódítottál tőle engem...

Ezt nagy önérzettel vágta ki a művész: tartsa szerencséjének a kislány és legyen rá kevély, hogy ilyen hódítást csinált!

Katónak azonban éppen nem tetszett a dolog illetén beállítása.

— Én hódítottalak el tőle? Hogy beszélhetsz így? Mikor nagyon jól tudod, hogy ez nem igaz, nem igaz...

S közel volt hozzá, hogy elkeseredésében sirva fakadjon a kisleány...

Szeredai megfogta a kezét:

— Hát legyen eszed, Katóka. Még eltörik a mécses! ... Nonono, kis szívem! Nem akartalak én téged megbántani! Hát elismerem, hogy szerettem azt a nőt, — de most már nem szeretem. Ugy kiment az eszem-ből, mint a tavalyi hó. A tied vagyok és az is maradok örökre. Jól van? Add ide szépen a kacsócskádát és igyuk meg a béke poharat ma este a Galantai ur vacsoráján... Mert onnan nem maradhatunk el ám, galambocskám! De nem ám! Hiszen a direktor nagyon megneheztelne ránk!

Katóka hamar kitudott békülni. Engedte magát belekeverni a mézbe, amit nagyon jól tudott szervírozni a művész.

— Igyuk meg a béke poharat ma este, nálam. Ket-tecskén. Ancsura majd a kedvenc ételeidet készíti... Szeredai a legkomolyabban tiltakozott.

— Az nem lehet, angyalom. Mert nálad nélkül már még sem akarok elmenni. Még ha nem is tudja eljegyzésünket a világ... Én pedig nem maradhatok el semmiesetre...

(Azt nem árulta el a művész, hogy miért nem? Hogy tudniillik a vacsora alkalmával megint nagyobb előleg erejéig akarta megválni az előzékeny házígazdát...)

A lány összetette a két kis kezét:

— Elek! Ha csak egy picit szeretsz: ne menjünk el arra a vacsorára!...

A művész kijött a sodrából:

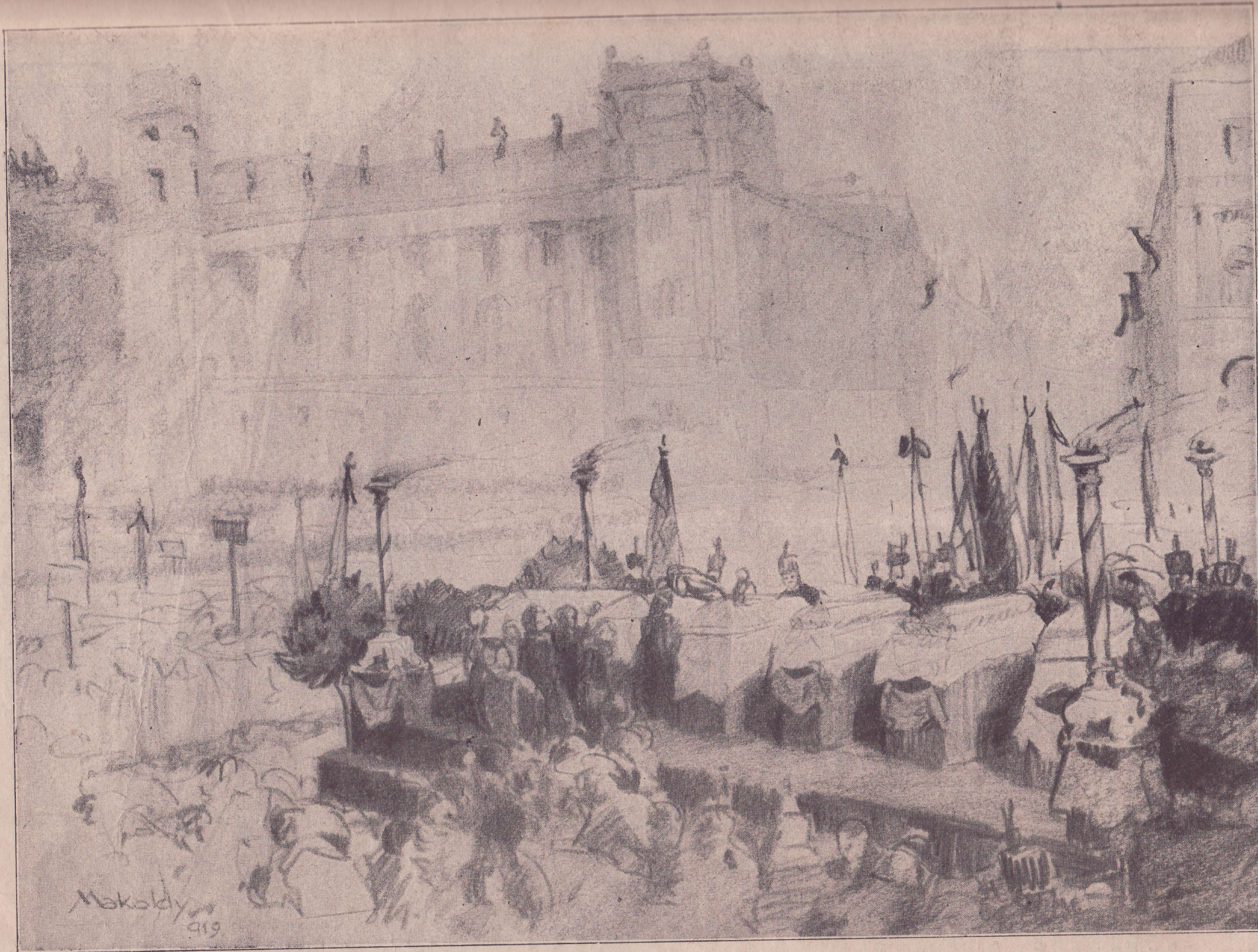
— Katóka! Most már elég! Nem vagyok hajlandó egy üres szeszélyednek fölláldozni a karrieremet! Magamra haragítani az igazgatómat! Hogy kívánhatsz tőlem ilyent! ... S ha már kényszerítesz, hát kimondom: jól tudom ám én, miért nem akarsz te eljönni arra a vacsorára! Nem Bán Teréz az, akivel te nem akarsz találkozni, hanem ő!

BRITANNIA-SZÁLLÓ

VI. TERÉZ-KÖRUT 39.

télikert éttermé-
ben minden este

TOLL JANCSI és FIA muzsikál.

A Népszínház-utcai harcban elesett rendőrök koporsói a parlament előtt.

Makoldy József építőművész helyszínen készült rajza A Társaság részére.

— Kicsoda?

— Kicsoda? Most már én kérdezem tőled: azt hiszed, hogy vak és süket vagyok? Te az én multamról beszéltél, nos jó, hát én is fölbolygatom a tiedet...

— Az én multamat??

— Igen, a tiedet! Azt hiszed, nem hallottam én is a te kedves szobauradról? Nonono, — ne jöjj mindjárt méregbe! Nem valami bécstelenséggel akarlak én megvádolni. De egy kis flört csak volt köztetek, mi? Hát ha csak az volt, miért kerülöd akkor Szabó urat, vagy hogy is hívják? Egészen úgy tűnik föl a dolog, mintha nem mernél a szeme elé kerülni, hogy majd számon találja tőled kérni: mit is ígértél neki, angyalom?

Kató azt hitte, hogy a föld alá sülyed. Nem akart hinni a füleinek. Így beszél vele ez az ember?

Egész gondolatroham futott végig az agyán. Szabó — igenis, ott lesz a vacsorán. Jó. Találkozni fog vele. Meglátja, megtudja, meggyőződik róla, hányadán van Bán Terézszel? Talán meg is mondja neki: megbántam, amit magával cselekedtem. Ha pedig azt kell látnia, hogy Szabó Jani már egészen kivetette az eszéből, a szívéből a multat: ha már egészen azé az asszonyé, kacagva veti oda neki: ha te úgy, én is úgy! Én is kidoblak a hajómból! Ime: a vőlegényem, Szeredai Elek!...

Kezet nyújtott a művésznek:

— Jere föl este értem. Elmegyek a vacsorára.

— Na látod, milyen okos kislány vagy!

S a kibékülést forró csókkal akarta megpecsételni a mester, de már erre a menyasszonya semmiképpen nem volt hajlandó...

Mindazonáltal igen elégedetten távozott arája lakásáról a művész. Meg volt ugyanis önmagával elégedve, ez különben sem volt nála ritkaság, — hogy üdvös példát statuált a házaseletére nézve azzal, hogy hajthatatlanul keresztül vitte az akaratát. Megmutatta, hogy ő az ur s ő lesz az ur a háznál!...

Katóka pedig másfél óráig mosta a szemét a vacsora előtt, hogy ne lássék rajtuk, milyen vörösek...

No de aztán az est mindenért kárpótolhatta boldog résztvevőit: olyan pazarul sikerült.

Mondanunk sem kell talán, hogy a Minotaurusz aggregény-lakása valóságos múzeum volt, illetőleg részben muzeum, részben pedig zsisibárus-bolt: nagybecsű, eredeti műkincsek és mindenféle, műkincset játszó limlom zsufolt raktára, amelyek összehordásában, mi tagadás, sokkal kevesebb szerepet játszott a műizlés és szakértelem, mint az a körülmény, hogy gazdájuk megengedhette magának azt a fényűzést, hogy mindazt megvásárolja, ami csak neki megtetszett, — főleg pedig azt, amivel aztán vendégeinek eldicsekedhetett. Az egész gyűjteményen rajta volt ennek a bélyege: ezt a kincsházat tulajdonosa nem *magának*, de a *vendégeinek* vásárolta össze. Nem a művészet szeretete volt itt a gyűjtő, hanem a hiuság. Főuri kastélyokból, bizonyára árverésen kikerült nemes butorok és kiáltó utánzatok; eredeti festmények, lehetőleg pazar keretekben, a legrégibb iskoláktól kezdve a legujabb kubista remeklésekig, durva hamisításokkal vegyest; egy va-

Serényi László gróf.

Gáiduschek Erzsébet műtermének felvétele.

lód empire óra mellett a rokokó szalonjainak valami Dob-utcai titkos műhelyben készült paródiája, egy igazi Van Dyk mellett egy vakmerő hamisító kezével odakent Rembrandt. És Carrarra csillogó termése és tömördek műmárvány, bronz és műbronz, híres szobrászok ihletének munkája és gyári tömegáru; gobelin és a parkettből persze egy tenyérnyi nem látszik az egy- másra hányt keleti szőnyegek tarka-barkaságától. És mennyi csillár! És tükör! Mintha a ház ura egyet sem hagyott volna Velencében! És az egésznek az elrendezése, ha szabad ezt a kifejezést használnunk, — nem, a stilusos, harmonikus berendezések műértői valóban nem a legjobban érezhették volna magukat Galantay ur pompás interiőrjeiben. De hát elvégre ez egészen mellékes: fő az, hogy Galantay ur kéjelgő élvezettel szokta itt látogatóit végigkalauzolni, egy Cicerone ékes- szólásával magyarázva nekik kincsei származását, kivált pedig azt, hogy mindegyikhez milyen borsos áron jutott s hizott a gyönyörűségtől, amikor látta, hogy azok hogy álmélkodnak és irigykednek és pukkadoznak...

(Folytatjuk).

A belváros legelőkelőbb mozgóképszínházában

a **CORSÓ**-ban

március 3-án mutatják be:

I.
A NŐVÉREK (Star ujdonság) dráma 5 felvonásban
és a pompás kiegészítő műsor.

Jrta Rákosi Tibor. Rendezte Deéry Alfréd.

Az előadások 1/4, 1/46 és 1/48 órákor kezdődnek.

Az oxford-streeti gyilkos.

Irita Karinthy Frigyes.

*Sherlock Holmes urnak, a katonai renáórség volt főpa-
rancsnokának, Edinburgh*

Kedves ezredes ur,

19. . július

a hágai békét aláírtuk, Európa népei szaba-
badon és ujjongva borulunk egymás kebelére, a fel-
szabadult sajtó extázisban ünnepli a világ szabadságát
és Jane Gordon, az »angol Corday Sarolta«, miután a
tizek tanácsa ünnepélyesen felmentette őt s a tömeg
kifogta a lovakat kocsijából, elutazott Párisba. Ön pedig,
kedves barátom, önkéntes száműzetésben Edinburghban,
a világ forgandóságán és az oxford-streeti gyilkosság
körüli kifejtett nyomozásának kudarcán busong és még
most sem érti talán, hogy lehet az, hogy én, tapasztat-
latlan asszony, aki bűnügyekkel sohasem foglalkozott,
négy nappal a gyilkosság után, mikor még homály
fedte a gyilkos személyét és Jane Gordon, az angol
Corday Sarolta, még sűrű és mély gyászban siratta
férjét — hogy én akkor megfogtam őnt a kastély hall-
jában és azt mondtam önnek: a gyilkos pedig senki
más, mint Jane Gordon, a miniszter felesége, az én
kedves barátnőm. Vagy ha érti, meg van győződve róla,
hogy Jane Gordon, Európa megmentője, aki vakmerő
tettével éppen úgy véget vetett a háborúnak, mint
ahogy a fanatikus szerb diák annak idején ugyancsak
gyilkossággal felidézte azt, — hogy Jane Gordon engem
beavatott világmegváltó tervébe és hogy én előre meg-
fontolt szándékkal bűntársra voltam a nagyszerű asz-
szonyoknak.

Én nem vagyok politikus, nem mosolygok sem
azokon, akik a történelmet kényszerű törvények eredő-
jének tekintik és lenézik a naiv demagógokat — de
ne nem mosolygok azokon se, akik szegény Robert
Blackpot erőszakos halálában látják a világkatasztrófa
végét. Végre is, ha korszakos háborút idézhetett fel két
ember erőszakos halála, talán korszakos békét is hoz-
hat egy harmadiké. Az bizonyos, hogy Sir Robert Black-
pot az volt, amit zsarnoknak nevez a szabadság lan-
tosa. Nem kétséges, hogy a békevág, sőt hivatalos
békehajlandóság legalább formálisan, az ő akaratán tört
meg, amíg élt — és kétségtelen, hogy a szabadság és
béke pártja csak a halála utáni zendülésben ragadhatta
magához a hatalmat olyan elementáris erővel, hogy
egész Európa felriadt tőle nehéz álmából. Akárhogy
történt, boldog vagyok, hogy így történt — és szótla-
nul, megjegyzés nélkül hallgatom és olvasom a gomba-
módra termő új lapok vezércikkeit, hogy a szabadság
és igazság eszméjének szükségképpen győzni kellett a
zsarnokok fölött, hogy a mélységben forrongó eszmék
és indulatok ki kell, hogy törjenek bilincseikből, az
elnyomott nép, ha sokáig élnek vissza türelmével, fel-
tétlenül termel agy Brutust, aki aztán rettenetes példát
mutat az időeknek.

Hallgatom és olvasom — de ön előtt szegény
rég barátom, ön előtt nem tudok színlelni, önnek meg
kell mondanom az igazságot, hogy nyugodjék meg
végre ön is és mosolyogjon, mint ahogy én mosoly-

gok, most már békélten és elnézően. Ez a Brutus, akire
a vezércikkek céloznak, ez a Jane Gordon, az én bará-
tnőm, Robert Blackpot felesége és gyilkosa most Páris-
ban van és talán most már maga is azt hiszi, hogy ő
csakugyan Brutus. De ön tudni szeretné, ugye —
sokan vannak, akik ezt tudni szeretnék — hogy
lehet az, hogy csak két héttel a gyilkosság után, mikor
a forradalom győzött és a gyilkost immár nem azért
kereste, hogy megbüntesse, hanem azért, hogy megju-
talmazza — hogy az angol Corday Sarolta, az én csinos
barátnőm csak akkor eszmélt rá bűnbánatára — akkor
jelent csak meg önnél, hogy megfogja a kezét: »ne
keresse tovább a gyilkost, bocsássa szabadon Benne-t,
az anarkistát — Robert Blackpotot én öltem meg«.

Ne szóljon közbe, ezredes ur, ne meredjen rám
megdőbbenő, új gondolattal — nem, nem akarom azt
mondani, hogy Jane Gordon hamisan vádolta önmagát,
őrültségből, vagy feltűnésvágyból, hogy nemzeti hő-
ként ünnepeztette magát, vállalta a tettet. Erről szó
sincs, bár Jane Gordonban, az én csinos barátnőmben
igenis van feltűnésvág, de, mint ahogy mindjárt meg-
fogja érteni, egészen másféle. Nem is lehet erről szó,
hiszen beismerése után, pontosan és kétséget kizáróan
leírta és elmagyarázta, hogy történt a gyilkosság —
hogy vette ki nappal, észrevétlenül, az erkélyrács kife-
lényülő reteszét, hogy támasztotta be a rácsot — s
éjszaka, a kiugró homlokzat lakosztályából, hogy figyelte,
mikor férje szokása szerint kilép az erkélyre — hogy
kiállott rá a szobából s a megforduló öreg urat, hogy
taszította meg egy könnyű mozdulatával kezének, amit

Luzsenszky Henriette bárónő.

Gaiduscheck Erzs. műtermének felvétele.

Hüvösvölgyi Park Szanatórium

klimatikus és diétás gyógyintézet.

Budapest, I., Hidegkuti-ut 78. Telefon { 50-37
145-90

Ajánlatos üdülőknek, rekonvalescenceknek, ideg-
és belbetegek részére. Magaslatti klíma. Hízókúra.

úgy nyújtott ki, mintha vissza akarná tartani: — hogy futott vissza aztán szobájába, észrevétlenül feltörve a dolgozószoba zárját, hogy a nyomozást kívülről törént erőszakos betörés nyomaira vezesse. Igen, Robert Blackpotot Jane Gordon ölte meg és nem az anarkisták, akik évek óta fenyegették: nem a »fekete kéz«, mely leveleket küldözgetett neki és nem Bennet, szegény, akire minden gyanu irányult s akit két hétig tartott ön vizsgálati fogságban. Ha csak anarkia van és elkecsereedett szociálisták és forrongó indulatok és elnyomott népmilliók és bosszuért lihegő politikai rabok lórszágban és jogtalanul, törvénytelenül kivégzett szabadsághősök fiai, hozzátartozói, követői — ha csak Casement véres kísértete lobog az ir lelkek börtönében és mézsárszékre küldött ártatlanok ökle emelkedik feléje — mindezek felől Robert Blackot még ma is élne és a világ talándühöngenetovább az ő karmaiban. Ezen az emberen nem fogott a tömlőbe zárt nép bosszuvágya, kétségbeesett vergődése — emlékszik a calais-i merényletre, mikor a szegény, francia közlegény felemelt pisztolyát, amit Robert Blackpotra irányított már, hirtelen megfordította és tehetetlen dühében, ájult félelmében önmagát lőtte agyon, nehogy felelősségre vonják ezért a mozdulatáért?

Nem, nem, Robert Blackpot-t Jane Gordon ölte meg, a felesége. És nem kell szégyelnie, hogy ezt ön lehetetlennek tartotta akkor. Ön logikusan és helyesen úgy gondolkodott, hogy a zsarnokot azok közül ölhetné csak meg valaki, akik haragudtak rá, a szociálisták és anarkisták közül — de ki gondolta volna, hogy Jane Gordon, a miniszter ünnepelt szépségű és eleganciájú felesége, az előkelő estélyek és garden-partyk királynője, az álszent hadijótékonyág hirhedt és titokban kigunyolt patronusa — hogy ez a Jane Gordon szocialista és anarkista, aki két hét múlva, miután győzött a forradalom, büszkén kiáll és így szól, igenis megöltem férjemet, elszántan és rajongva, mert a haza és nép ellensége volt — és én előbb vagyok honleány és ha kell, vértanu — és csak másodsorban hitves és feleség!

Ki gondolta volna — igaz van szegény barátom, ki gondolta volna? Nos hát, nyugodjék meg és fogjon kezét önmagával és veregesse meg a tulajdon vállát tulajdon tenyerével. Az ön logikája helyes volt. Jane Gordon, az angol Corday Sarolta, soha nem volt anar-

kista és vértanu — ha az lett volna, egészen bizonyos, hogy nem sikerül neki a gyilkosság úgy, ahogy sikerült. De Jane Gordon, az angol Corday Sarolta hitves és feleség se volt, ő nem — hanem egészen egyszerűen és minden komplikáció nélkül csak nő volt, a szónak legmélyebb és legősibb értelmében.

Szegény barátom, hallgasson rám. De hallgasson végig, ne ugorjon föl közben, míg a következőket elmondom, felháborodva, hogy frivol és triviális tréfa kedvéért izgattam fel eddig kíváncsiságát. Amit hallani fog, azt ön talán halála napjáig, nem hiszi el nekem

és nem érti meg — én azonban egy fél perc alatt jöttem rá és értettem meg — igaz, hogy én viszont politikához és jogbölcselethez nem értek.

Közlöm tehát önnel szárazon és egyszerűen, a következőket.

Öt nappal a gyilkosság előtt Madame Daisy kalap-műtermében jártam, hogy gyászkalapot rendeljek magamnak, egyik rokonom temetésére. Megállapodtunk egy min tában és Madame Daisy megígérte, hogy harmadnapra, — ekkorra volt kitézve a temetés — elkészül vele.

Harmadnap, mikor felkerestem, míg a kalapot csomagolta, nevetve mesélte nekem, hogy barátnőm Jane Gordon, a miniszter felesége, bent járt a boltban. Ő megmutatta neki a gyászkalapot. Jane elsáppadt az irigységtől (igen szép és eredeti kalap volt) és azonnal felpróbálta. A kalap csakugyan meglepően jól állt Jane Gordonnak — kéthölgy, aki szintén jelen volt elragadtatva kiáltott fel,

meglátva őt a kalapban, elhalmozták őt hizelgő dicséretekkel, körülállták, forgatták. Madame Daisy is kijelentette, hogy soha még ilyen szépnek nem látta a kegyelmes asszonyt, mint ebben a kalapban. Jane Gordon kipirult arccal állt köztük a tükrök előtt, egyik kezével a kalapot fogta, oldalt fordult, kézi tükröt kért, hogy hátulról is megnézhesse, a nagy tükrök segítségével. Aztán megfogta a kalapot, nagyot sóhajtott, hirtelen levette a fejéről és láthatóan leverten kiment a boltból.

Egy szót se, míg be nem fejeztem! Robert Blackpot temetésén, talán ön is emlékszik rá, Jane remek gyászkalapban jelent meg — a hölgyek közt feltűnést keltett, olyan szép volt. Nos ez volt az a kalap, szakasztott mása az enyémnek, amit rendeltem.

Flitner Rózsá.

Janka műterem felvétele.

Serényi István gróf és felesége, Luzsénszky Lívia bárónő.

Gaiduschek műterem felvétele

Én Jane-nel a nyomozás hetedik napján találkoztam először, a gyilkosság után. Bevitt az öltözőjébe és a körülményekhez képest eléggé élénken csacsogott mindenféléről: azt mondta, kezd már magához térni a rettenetes csapásból.

Beszélgés közben egyszerre észrevettem a gyászkalapot, az egyik szekrény tetején. Nem tudom, nem emlékszem már, milyen furcsa ösztönből felálltam és komolykodó arccal azt mondtam neki, hallotta-e, hogy a nyomozás főnöke, Sherlock Holmes ma reggel bekérte bűnjelnek az ő gyönyörű kalapját is. Én csak tréfálni akartam, karrikirozni őt, aki — emlékszik — akkor mindenféle szemetet összegyűjtött corpus delicti címén — de a hatás rettenetes volt — Jane Gordon elsápadt, összerogyott előttem a földön és félig önkivületben, térdeimet ölelgetve és hisztériás görcsökben elmondta nekem, hogy férjét ő ölte meg. Nem úgy, ahogy később vallotta, nem kézzel lökte meg — ő a szomszéd lakosztály ablakánál állott és mikor látta, hogy Róbert a kireteszelt rács elé áll, hirtelen rákiáltott. A miniszter megfordult és rá akart támaszkodni a rácsra és a következő pillanatban lezuhant.

Hüledezve hallgattam — Jane pedig még mindig ott fetrengett a földön. Könyörgött, hogy mentsem

meg, — hiszen Sherlock, ugylátszik, mindent tud, ha a kalapot bűnjelnek kéri.

— Én nem akartam megölni — jajgatott Jane — de értsd meg, egész este sirtam dühömben, hogy nem rendelhetem meg a azt a gyászkalapot — mert nincs, akit gyászoljak... Én csak rákiáltottam...

Ezredes ur, csak ezt akartam elmondani... De már látom, hogy nem fogom elküldeni ezt a levelet... Jane Gordon, az angol Corday Sarolta, akit a tizek tanácsa jogos hazafias felháborodásban elkövetett emberölés vádja alól felmentett, ma már ugyanis meghazudtolna engem, hiszen ő ma már büszkén vállalja, hogy tettét szándékosan követte el... Nekem nem hinne senki, örültnek mondanának... És ha hinnének? ... Minek rombadönteni, csirájában fojtani meg egy legendát? Minek tudja meg az emberiség, hogy a zsarnok, akivel nem tudott végezni egy elnyomott rabszolga világ, végre is nem Brutusnak, a szabadság vértanújának kezétől esett el, hanem egy női kalapba botlott bele, egy női kalapba, amelyik véletlenül gyászkalap volt — s temetésre volt szükség, hogy hordani lehessen. Jane Gordon hordja immár büszkén ezt a kalapot — temetésén ama szörnyetegnek, akit öntudatlanul legyőzött.

Brachfeld J.

Budapest, V., Dorottya-utca 1. Gizella-tér sarkán.

Uri ing és divatujdonságok.

Uri ruházat mérték szerint. Tábori selyemingek.

Női és férfi kész felöltők.

Rácz Dániel

Női felöltők, angol kosztümök és alkalmi toilletek, blousok, pongyolák áruháza és műtermei

Sürgöncyim „Róbert”
Telefon: 167—02.

Budapest,
IV., Kiggyó-utca 2.

NÉMA SZÁNOK NÉMA ERDŐN.

Napsütötte havas erdőn,
átsuhannak néma szánok —
Néma szánok néma erdőn
átsuhannak csendesen.

A szánokon fehér lányok,
szemeikben vágyak égnek —
égő vágyu lenge lányok
keresik a bánatot.

Elsuhannak én előttem,
lázszemmel nézem őket,
kik elfutnak én előttem:
mind a sejtő lányokat.

Velük menni úgy szeretnék,
elsietni röpké szánon —
néma erdőn úgy szeretnék
átsuhanni csendesen.

DOBY ENDRE

NEM MONDOM.

Nem mondom: hogy fehér márványkarod
S a bőröd mint a szűzhó úgy ragyog.
Nem mondom: ajkad vérpiros koráll
S a nézésed tavaszi esthomály.
Nem mondom: ujjad cseppkő:sepp szírom
S a tested mint a bársony oly finom,
Nem mondom: hajad mint aranykalász
S fogad csodás gyöngy, mit a gyöngyhalász
A tenger mélyén reszketve kutat,
Hogy szemeid aransugárkutak;
Nem mondom azt, mit más költő beszél,
Azt mondom, ami rajtad van: ez él
Az arcod, tested, ajkad és nyakad
Mind égő élet és nem holt anyag...

BÉKEFFY LASZLÓ.

ISTENEK ALKONYA.

Szobámban illanó fények suhannak,
A nap sugára — zengő, mély akkord —
Síró harasztot egy csomóba hord,
Lágy szőnyegen lejt tánca árnyalaknak.

A rótszinű réten dér ült a fára,
Harangvirág utolsót énekel,
A szürke, ölmos égbolt nem felel
Veszendő, halk szerelmek sóhajára...

Ott messze, Pán sikolt sötét vadonban.
Örjögve fut, ráz rengő tölgyeket
És felzokog: Dalom ki ölte meg?

Nimfák, faunok halódnak bús halomban,
Orkán kél... Nyár disztét úgy tépi szét,
Mint mélabú az emberek szívét...

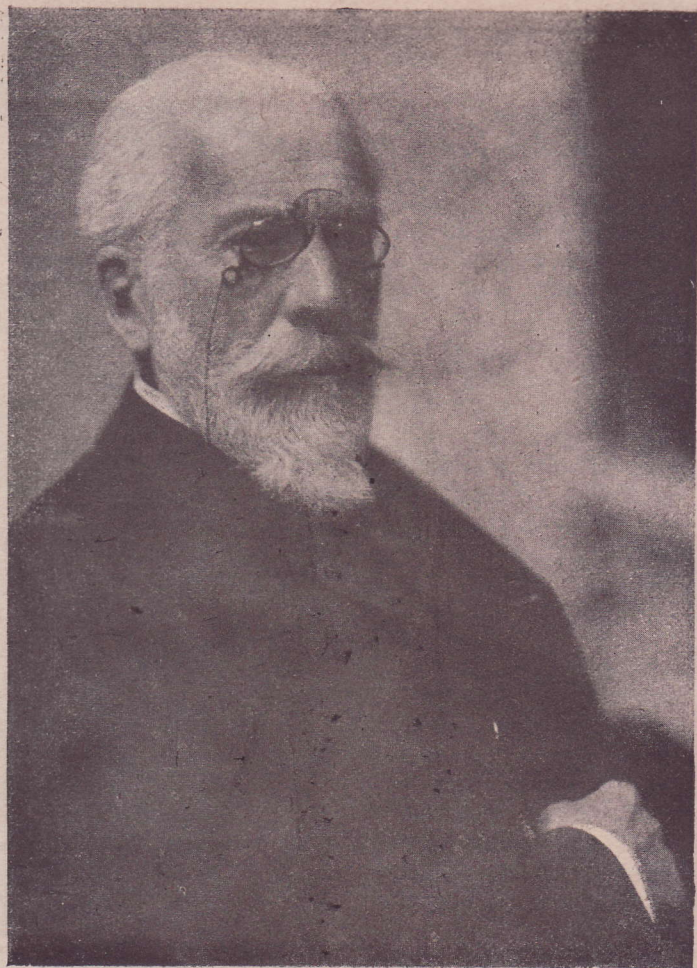
GAÁL LASZLÓ.

MAJD UGY LESZ...

Majd úgy lesz, hogy tavasszal virítanak a fák,
és fehér leányok jönnek az uton,
majd úgy lesz, hogy álmokatonák
szállnak alá a tejúton.

Majd zsongva bimbózik a lég
és fűszer-illat száll az esten,
majd akkor bíbor-bársonyt ölt a Nap
és feltámadok a kereszten.

SZÁSZ MARCELL.

Mihailovich Ödön, a Zeneakadémia most nyugdíjba vonult igazgatója. Székely Aladár felvétele.

A Társaság

Rómában.

Róma, 1919. február 14.

Vészi Margittal a napsütötte Tiberis partján sétálunk. Gyönyörködünk és szomorkodunk. Minden mosolyog, ragyog, s otthon...? — Látja azt a kis régiségkereskedést, oda be kell tértünk, meg kell ismernie a világ legfurcsább boltját. A férfi nyolcvankét éves, az asszony huszonhat. Egy évvel a háború kitörése előtt keltek össze. A leányt úgy kényszerítették hozzá az öreg beteg emberhez, hogy egy évnél tovább nem huzhatja. Övé marad az értékes bolt, a sok gyönyörű holmi, ezüst, arany, finom csipke, öreg porcellán. Akkor majd élvezheti a világát. A férfi azonban senki kedvéért nem akar elkotródni, folyton frissebb, az asszony meg napról napra dühösebb.

— Oh, mia cara signorina — üdvözlő a tüzes szemű, fekete, olasz asszony, — milyen régen volt szerencsém, azt hittem már megfeledkezett rólunk a szép ungerese. Képzeld, még mindig él a vén heptikás s nagyobb zsarnok, mint valaha.

Köhögős, száraz kis öreg csoszog felénk az üzlet sötét háttéréből.

— Már megint engem szídsz Adelina. Hát tehetek róla, hogy nem tudok meghalni. Ugy látom, nem bírok megválni régiségeimtől. Hiszen idestova hatvan éve, hogy úgy rakosgatom őket itt egymás mellé.

— Ez a koráll fésű? Gyönyörű, öreg munka. Két-

száz lira. Csekélység, úgy-e potom pénz egy ilyen remekműért?

S most jött valami, amit még sohasem láttam, sohasem tapasztaltam életemben. Az asszony az ura háta mögé állott s két kezével integetett felénk *nem-et*. És hogy egész biztosak legyünk dolgunkban, két kezének nyitott tenyerével tizet mutatott. S a fejével haragosan biccentett hozzá.

Jelekkel adta értésünkre:

— Tiz lírát kínálj, odaadja.

S csakugyan, öt percnyi trefás alkudozás után tiz líráért megkaptuk a »remekműt«.

A hitvesi hűség ekkora példája lelke mélyéig meghatott.

*

A legérdekesebb római teázóba egész véletlenül jutottam. Ruhát próbáltam az »Old England«-ban, a mely Róma legszebb üzlete amint neve is jelzi, angol vállalkozás. Több emeletes, óriás áruház, melyben a legdrágább ruhától a legegyszerűbb, de legjobb cipőzsinóríg a szó szoros értelmében minden kapható. Hogy mennyire *minden*, arra csak később jöttem rá. Ruha-próba után a bőrárak iránt érdeklődtem. A második emeletre utasítottak. Félhat óra volt. Oda állok a középső nagy lifthez, látom, hogy percekig kell várni, hogy helyet kapjak, annyian, főleg rengeteg elegáns nő és tiszt igyekeznek fölfelé. A legközelebbi transporttal, lehettünk vagy huszan a liftben, én is emelkedem fölfelé. A lift azonban nem áll meg az első emeleten, rohan a magasba. Elvégre rossz hely nem lehet, a hová ennyi jól öltözött ember siet, gondoltam magamban s nem aggódtam, hogy a bőrárak mellett elrepültünk. Valahová csak kilyukadunk. Isten tudja hányadik, talán a hetedik vagy nyolcadik emeleten végre megállunk. Nagy teázó terem előcsarnokába jutottunk. Zsufolásig telve minden. Üres asztalra gondolni sem lehet. Megállok az ajtóban s várok még, majd kerül hely. Így se unatkoztam, nem utolsó látványban gyönyörködhettem. Amint egy később érkezett ismerős magyarázta, alig volt itt más mint principessa, contessa, marquisa és tömérdek előkelő finom kokott. A nyalka olasz lovas-tisztek mint csipésre kész méhecskék zsongták körül ez illatos virágszálakat. Mert illat, az volt itt bőven. *Houbigant* minden párisi különlegessége mint nehéz illatfelhő uszott a levegőben. S az oldalfolyosó rejtett pálmaszögletéből a legcsodásabb muzsika, Puccini új

Hegyeshalmy Lajos. Uher felvétele.

INSTITUT DE BEAUTÉ PARIS

26 PLACE VANDOME

BUDAPESTI FIÓKINTÉZET IV. KER., VÁCI-UTCA 5. SZ.
BEJÁRAT: TÚRR ISTVÁN-UTCAI OLDALON, I. EMELET.

Budapesti fiókéntetünknek sikerült anyaintézetünkkel összekötést létesíteni és így ismét módunkban van működésünket teljes egészében — a kozmetika minden ágára kiterjesztve — megkezdeni.

ARC-MASSAGE // KÉSZÍTMÉNYEK
SZÉPESÉGÁPOLÁS // ÖNKEZELESHÉZ

Készítményeink párisi intézetünk orvosainak előírása nyomán állítatnak elő, kitűnő hatásuk és ártalmatlanok. / Vidéki megbízások diszkréten, gyorsan és pontosan intézettek. // TELEFON 58-24

operáinak csipkeszővésű zenéje szűrődött át álomszerűen halk finomsággal.

— Ki itt a kokott s ki a principessa?

Nehéz volna rá a felelet, mindaddig, míg nem kezd oszlan a társaság.

A hazasiető dámák közül mihamarább félremagyarázhatatlanul jelezte kilétét, a gavallér nélkül maradt kokott.

*

Az *Excelsior* téai válogatottabbak, de unalmasabbak. Az ok: többnyire ugyanaz a társaság találkozik itt, az emberek ismerik, tehát idővel unják egymást. Idegennek persze látványosság, ez is nagy színház, ahol a színpadon azonban már csak valódi ősrégi nevek szerepelnek.

Többször jutott eszembe, mi történnék, ha Rómában is kitörne egyszer a demokrácia à la Magyarország. Hová tennék ezt a millió principét, ducot, contessát és marquesát, hiszen akkor Róma megszűnne Róma lenni s a hotelek az ő gyönyörű névsoraikkal becsukhatnák a boltjukat. Mert Isten tudja, nekem mindig az az érzésem, hogy az a tömérdek gazdag amerikai, aki itt lebzsel a szállodákban s két kézzel szórja, s hallom a háboru alatt is szórta a hihetetlen magas valutaértékkel bíró drága dollárt, nem annyira a Szt. Péter templom, a Forum Romanum, a Raffael stanzák, a Colosseum, a Sixtus kápolna s Caracalla termei miatt, mint inkább az *Excelsior*, a Grand Hotel és a Quirinal előkelő névsora miatt szereti ennyire Rómát.

Az amerikaiak rendezik a legtöbb és legfényűzőbb *diner*-eket. Saját fajtájukból persze legfeljebb követésük néhány vezető tagját hívják meg, a többi vendég az olasz társaságból kerül ki. S valljuk be, nemcsak a nevük, a megjelenésük is gyönyörűen dekoratív az olasz arisztokratáknak. Kitűnően öltözködnek, még pedig úgy az asszonyok, mint a férfiak, főleg azonban nagyszerűen tudnak *megjelenni*. Az angol és a magyar arisztokráciával tudnám őket összehasonlítani, mert a franciáknál csak a dámák öltözködnek jól, a németek pedig amint tudjuk, egyáltalán nem öltözködnek.

Nehogy azonban azt képzeljék olvasóim s a léhaság vádjával illessenek, hogy Rómában én is csak ezeket a dolgokat figyeltem, engedjék megjegyezni, hogy bár tagadom, hogy csak a »ruha teszi az embert«, bevallom, sok komoly munkám mellett az életnek ezt az oldalát is észreveszem s nem szégyenlem kimondani, hogy itt is, másutt is, mindég és mindenben szeretem a szépet, a külsőségekben is szeretem az összhangzatosan kifogástalant.

Annyit beszéltem a római társaság ragyogó névsoráról, hogy felhasználva az egyik legkitűnőbb alkalmat, már csak kuriozumkép is elmondom egy nagyszabású római esküvő lefolyását ha nem is tudom leadni önöknek türelmes olvasóim az ott megjelentek névsorát.

Tehát: Ami pompa, szépség és előkelő elegancia Rómában felkutatható, mind ott ragyogott az elmúlt hét csütörtökén *Lecca Ducagini de Guevara* duchessa Ferdinando di Savoia-utcai palotájában, a hová a bájos hercegasszony leányának, donna *Carolina di Sangronak Avarna* herceg volt bécsi olasz nagykövet fiával, Mihállyal való egybekelése alkalmából estére hívta össze a római társaság színe-javát.

Látványosság-számba ment a kiállított menyasszonyi ajándékok óriás halmaza, melyek közül különösen a völégény ajándéka: egy hatalmas briliánsokból összeállított nyakék, *Lecca* hercegnőtől egy nagyszabású diadem, a fivérek ajándéka: több sor igazgyöngy s aztán egy csomó szebbnél szebb tárgy: velencei régi csipkéből készült bál belépő, egy eredeti Velasquez festmény, antik butorok, kínai, angol és régi bécsi porcellán készletek, ezüst és arany tálak s egy csodaszép antik márványszobor.

Két nap múlva, szombaton irták alá a házassági szerződést, melynél tanuként comte Piero Gerini, comte Francesco Barbaro, comte Marcello és comandant de Riseis szerepeltek.

Hétfőn a Kapitoliumban, a polgári szertartás szerint kötötték meg a házasságot. Don Prospero Colonna, Róma polgármestere adta össze az ifju párt. Beszéde végén pompás rózsacsokrot s a hagyományos aranytollat, mellyel a házassági szerződést irták alá, nyújtotta át a fiatal asszonynak. Ennél a szertartásnál assistáltak: *Di Castagneto* herceg, comte *Mazzarino, di Frasso* herceg és *Bollati* szenátor. Másnap kedden, a családi kápolnában folyt le az egyházi esküvő.

Itt megint új tanuk szerepeltek: Duc de *Terranova* és comte de *Regalmuto*, aki betegen feküdt Nápolyban s így helyettesítésével de *Castoria* herceget bizta meg. A férj részéről prince de *Paterno* és duc *Sforza Caesarini*, jelentek meg.

Az immár harmadik ceremónián összeadott fiatal házaspárra *Granito di Belmonte* kardinális adta az egyház áldását. Az esküvő után gazdag lunchre gyűlt össze a diszes nászsereg, melynek sorában, csak a legszűkebb rokonság és néhány jóbarát volt ott. Lunch közben hozták nyilvánosságra a fiatal asszony fivérének, *Giovanni di Sangro* hadnagynak *Lydia Franceschini* kisasszonnyal, egy gazdag velencei patricius leányával történt eljegyzését. Nászlakoma után a fiatal házaspár nász-uttra a Rivierára utazott.

D. I.

Mihalovich Ödön. Tartalmas munkás életének estéjén nyugalomba vonult Mihalovich Ödön, a zeneakadémia európai híri igazgatója. Mint zenepedagógus halhatatlan érdemeket szerzett magának és mint zeneszerző is azok közül való, akik maradandót hagynak maguk után. Lelkes rajongója a muzsikának, a »legédesebb művészetnek« és most nemcsak tanítványainak hálája, hanem az egész művelt magyarság elismerése köszönti a megérdemelt pihenő előtt.

Napoleon és a nők. Egy könyvnek a címe ez, ami már megjelenése előtt fölkelte az olvasóközön-

ség érdeklődését. A multkor általánosságban irtunk róla, mint a Társaság kiadásáról, méltatva szerzőjét, a finom tollu Massont és aktualitását, mely a francia gloire megújult felragyogásában szinte természetesen hódít. Most magáról a könyvről mondunk néhány szót, erről a briliáns regényes korrajzról, mely a nagy császár szívének a története, a forró szívé, mely a kis tűzerhadnagy uniformisa alatt dobbant meg először a vágy tüzeiben és amelyet Szent Ilona bus magányában egy héttel halála előtt a pármái hűtellenek testált, akit »sohasem szűnt meg szeretni«. A két állomás között egy világhódító fenomén pályafutásának sikeres, illatos virágai mosolyognak a Masson könyvének kaleidoszkópszerű fejezeteiben. Joséphine a hitves, Joséphine az énekesnő, azután a színpad többi kacér csillaga, George kisasszony, Beauharnais Stéphanie, Dénuelle Eleonore és azután a nagy szenvedély: Walewska asszony mind-megannyi mámoros regény egy rendkívüli élet titkos óráiban. Ezek a hol mulatságos, hol megrikató »belle alliance«-ok így egy csokorba kötve a legérdekesebb és legélvezetesebb romantikája a Császár életének. A *Napoleon és a nők* még e héten a könyvpiacra kerül és minden könyvkereskedésben kapható lesz, de megrendelhető A Társaság kiadóhivatalában is. Ára 11 korona.

*

Dr. Dobay István, lapunk főszerkesztője, jelenleg is Rómában tartózkodik még s hadifoglyaink érdekében máris sikerült neki némi kedvezményt kieszközölnie. A hiányzó kutatását az olaszországi hadifogolybizottsággal folytatja. A bizottság elnöke Ernesto Filippino di *Mimbello* ellentengernagy, aki a magyar rokonsággal bíró Astato herceg közbenjárására a legmesszebbmenő előzékenységgel állította egész személyzetét a hiányzókat felkutató akció szolgálatába s így remélhető, hogy mihamarabb hosszabb és eredményes beszámolót kapunk főszerkesztőnktől a megindított munka sikeréről.

*

Eljegyzések. Vezsenyi Margit és Ósváth Pál jegyesek. Őszi Katót, Őszi Kornélnak, az ismert sportsmannak leányát, eljegyezte Kuncz Arisztid, szolgálatokivüli-huszárkapitány.

*

Silskin köpenyek Róka garnitúrák

minden válfaja, minden kivitelben.

Specialista : Szőrmekabátokban.

PISZKER EMIL

szücs- és szőrmeáruk nagykereskedése

BUDAPEST, IV., KIGYÓ-TÉR 5.

ROYAL APOLLÓ

A ROYAL-SZÁLLÓ ÉPÜLETÉBEN.

Jegyek válthatók: d. c. 11-1-ig, d. u. 3 órától kezdve.

TELEFON: 74-34.

Házasságok. Szinyei-Merse József és neje Szmrecsányi Terézia leányát, Máriát, folyó hó 19-én vezette oltárhoz Simontsits Elemér, Simontsits Elemér és neje Dezsőffy Mária fia.

Nyeviczkey Lili és Asbóth János házasságot kötöttek.

*

Türr Stefánia, néhai Türr István tábornok leánya az olasz-magyar barátság propagálása céljából Budapestre érkezett és a Bristol-szállóban szállt meg.

*

Halálozások. Berzeviczy Rezső nyug. főszolgabíró február 4-ikén elhunyt. Halálát előkelő rokonság gyászolja.

özv. Herich Károlyné szül. Kammer Karolin, a Vöröskereszt-Egylet központi igazgatóságának tagja, a Mária-Dorothea Magyar Tanítónők Országos Egyesületének alelnöke, az V. kerületi népház elnöke, a Szamaritanus Egyesület alelnöke és számos jótékony egyesület tisztviselője és tagja, utolsó pillanatáig a jótékonyagnak szentelt áldásos és példás életének 60-ik évében elhunyt. Halálát a Kammer, Jármay és Herich családok gyászolják.

Dr. nagysarlói Magyary-Kossa Géza kamarás, volt országgyűlési képviselő, február 18-án, rövid szenvedés után elhunyt.

*

Az Intim-kabaré új műsora beigazolta, hogy ez a kis színház megtalálta önmagát és a céltudatos fejlődés útján halad. Leopold Gyula igazgató bizonyos egyéni stílust ad a kabarénak és kerüli azt a sablont, amely csak formákban juttatja érvényre a kabaré fogalmát. Befejezett cselekményű, érdekes, hatásos darabokat adát elő, amelyek keretétől jó magánszámok szolgálnak. Az új műsor kluja a Hung-Yü, Garamszeghy Sándor, a Nemzeti Színház művészeinek drámája, amelynek exotikus miliője és izgalmas cselekménye leköti a közönség érdeklődését. A kitűnő szerepeket remekül játszották Garamszeghy, Szőke, Muzsnay Bella és Gazda Il. Feledi Sándor ötletes vígjátékának, dr. Othellónak nagyszerű tolmácsolói a bájos Szeless Elza, a népszerű Virágh Ferenc és a kedves Mészáros Alajos, kik gyönyörű összjátékot produkálnak és megérdemelt nagy sikert aratnak minden este. Évfordulók címen egy szellemes darabot mutatnak be — szerzője Horváth Zoltánné — Teleki, Gazda, Dinnyéssy, Sándor és Gáspár játszik kedvesen. A nagyszerű műsor befejező száma Guthi Soma kacagató bohózata a Krakéler. Ez a groteszk játék ékeskedik a szerző kipróbált nagyszerű tulajdonságával. A magánszámok újak és aktuálisak. A népszerű Szeless Elza, a széphangu Teleki Ilona, Abonyi, Gáspár, Virágh, Cseh és Haris aratnak velük tapsvihart. Kovács Andor konferánszai újszerűek és eredetiek. A zeneszerzők Magyar László és Czeglédy Gyula feladatuk magaslatán állanak.

*

A teljes Aranyember az Urániában. A nagyszerű Corvin-film I., II. és III. részének hatalmas sikere arra indította az Uránia igazgatóságát, hogy a három részt együtt — tehát a teljes Aranyember-filmet — egyszerre mutassa be színházában. Az Uránia megszerezte az együttes bemutatás kizárólagos jogát és már hétfőtől kezdődőleg Jókai halhatatlan regényének filmjét teljes egészében mutatja be egy-egy előadás keretében. A hatalmas film 14 felvonása hétfőtől kezdve kizárólag az Urániában 1/24, 1/46 és 1/48 órákor kerül előadásra. Az Uránia pénztárai egész hétre árusítják az előadásokra a jegyeket.

Patonay Alice. Janka műterem felvétele.

Káin.

Irta Kosztolányi Dezső.

Sötét és bozontos volt, amint a földre hajolt. Mikor pedig felemelte az arcát a sötétség növekedett.

Sütött rá a nap. Orra a bőre megpörköldött szagát érezte. Barázdákat húzott, a göröngyöket kövel puhította, aztán a két kezével villámgyorsan lapátolni kezdte a földet. Csempe és rövid körmei, melyek a szakadatlan munkában koptak el, fájtak.

A földnek itt nem volt husa, csak csontja. Lépten-nyomon sziklákat talált. Messze, ameddig a szem ellátott, a vadszeder és bojtorján nőtt, sűrű rendekben. Egymásután irtotta a túskebokrokat, melyek ellenkeztek, rátámadtak és mikor kitépte, feléje sziszegtek, mint a kigyók. A vakító porban itt-ott a bogáncsok fakó-lila lámpái égtek.

Fáradtan, nagyon fáradtan megállott és lehajtotta a fejét. Még éjjel kezdte a munkát, a hideg holdvilágnál. Azóta lélekzetet sem vett.

A felesége jött.

— Itt volt? — kérdezte az asszony.

— Nem — mondta, tompán.

Mind a ketten hallgattak. Nézték maguk elé és reá gondoltak, mind a ketten. Megint hiába várták.

Káin úgy látta az apját, mint egy hegyet. Óriásinak, határtalannak, végtelennek. Ma sem volt kisebb előtte, mint egykor, mikor tenyerére emelte őt s kimondhatatlan fájdalom facsarta a szívét, hogy utóbb elfordult tőle. Holott eléje tette mindenét, amit ezeken a sovány sziklákon termelt, a föld összes gyümölcseit. Ezzel a földdel azonban hiába birkózik. Irtózatossabb ez a sárkányoknál és a mammutoknál. Amit kicsikar belőle,

GUENDET CONSTANT

11 óráig Budapest, IV. Kigýó-tér 5.

Az órák szakmát felőlelő összes zseb-, napp-, fali- stb. órák raktára.

KARCSATTÓRÁK. IAVITÁSOK. KATONAÓRÁK.

elveri a jég, megpörköli a nap, a gyümölcsök pedig csenevészén, kukacosan hullanak le. Lenn a sárga aszály, fön­n a tintaszínű ég. Feje fölött a zivatar sötét kacagása. De a zivatar se tud úgy haragudni, mint az apja. Az ő szava dörgedelmesebb és főszegebb. Éjjelenként a sziklák falain át hallja. Rettenetes léptei alatt reszket a talaj. Néha úgy rémlik, hogy álmában is szolongatja. Akkor felugrik és álmosan kaparni kezdi a földet a tiz körmével.

Félénken huzódtak egymás mellé, mint a rab állatok, egy férfi és egy asszony. Káin a földre tekintett, aztán az égre. Mind a kettő vigasztalan volt.

Az asszony sirva hagyta el, ő pedig leroskadt a földre, a tomboló verőfénybe.

Az öccsére gondolt. Vajjon hol lehet? Biztosan most kel fel, a domb oldalán, a nyáját kihajtja a mezőre, aztán leheveredik egy erdő árnyékába. Azért olyan sápadt. A keze is fehér és puha. Haja pedig szőke.

Szemét behunyta, majd megint kinyitotta, sokszor egymásután, de folyton ez az arc tűnt eléje, annyi változatban, hogy megriadt és szerette volna elhessegetni. Láta, régen-régen, amint kitért száján elcsöpögött az édes tej, aztán később, hogy meztelenül és szőkén aludt, szeliden, mint egy kis pásztor. Mindig ilyen volt, alig változott az évekkel, még a haja sem barnult meg. Igaz, hogy vigyáztak rá, mindannyian. Emlékezett arra is, hogy egy vadkan jött az útjukba, az öccse beléje kapaszkodott és testével takarta el az öccsét. O volt a kisebb, a gyengébb. Ma ő a kövérebb. Nagyon nyájasan tudott mosolyogni. Mindig mosolygott.

De akkor is mosolygott, mikor az apja — a kettőjük apja — homlokán csókolta, őt pedig az idősebb fiát eltaszította. Itt valami titok lehet, amit nem ért. Próbálta megfejteni. Hiába erőltette a fejét, nem tudta. Az emlékeivel foglalkozott, a gyermekkorra járt az eszé­ben, az, hogy az apja mennyire szerette, mikor kicsi volt. Milyen boldogan éltek akkor ezen a nagy-nagy világon. Ígyedül, azaz ketten. Az apja és ő. Az első férfi és a második. Még se lehet, hogy ne szeresse őt. Valaki közöttük áll. Ujra az öccsére gondolt, a mosolygó arcot látta és olyan fájdalom járta át, hogy vonyítani kezdett a kétségbeeséstől.

Szemehéját egyre erősebben égette a nap. Egy leányt valaha mind a ketten szerettek. Összeharapta a fogát, hogy ne kiáltson. A nyál megkeseredett a szájában és elsistergett a nyelvén, mint az eleven párázson.

Háta mögött megreccsent a bozót. Szíve erősen dobogott. Azt hitte, hogy az öccse. Csak egy oroszlán volt, mely rátekintett nyugodt arany szemével és tovább sétált.

Az, akit várt, csak később jött, halkan, nagyon halkan.

Dorongot tartott a kezében, mellyel a nyájára szokott felvigyázni, körültekintett, mosolyogva és alattomosan s mikor látta, hogy senki sincs ott, a barázdákba lépett, összetiporta, megrázta a fákat, doronggal verte le róluk a zöld gyümölcsöket.

Káin talpraugrott. Árnyéka úgy nyult el a mezőn, mint egy fekete torony.

— Jaj — kiáltott az öccse az ijedtségtől.

— Jaj — kiáltott Káin, aki a saját haragjától ijedt meg.

Káin már át is ölelte őt, a karjai vasperecébe, a combjai ércapcsába szorította, oly szenvedéllyel, mint az első leányt. Jól esett ez a marcangoló indulat. Jaj-

gattak és rikkantottak mind a ketten, mint csokolódzás közben, amint ide-oda ráncigálták egymást és veszekedtek a dorongért. Káin kezébe került, aki többször rácsujtott vele az öccse fejére.

A fej piros lett, aztán hirtelenül sápadt. Csodálatosan, érthetetlenül sápadt. Hosszan nézte ezt az idegen sápadtságot. Ilyet még nem látott soha. Nem értette, hogy mi történt itt. Hívta a feleségét és fiait is, de ők se tudták, hogy mi ez. Felemelték a fejet, a kezét, a lábat és visszaesett a földre, az, aki ott hevert, többé nem ismerte őket.

Káin végtelen megnyugvást és békét érzett, hogy az arc többé nem mosolygott.

Öreg este volt már, mikor hét gyermekével, Irákkal, Mekhujellel, Methusaellel, Lamekkel, Jábel­lel, Tubalkáinnal, Jubállal együtt Nod földje felé indult.

Mély sötétség borította a földet. A porfelhőkben, miket lábuk kavart fel, szunyogok, sáskák, denevérek, mindenféle apró ismeretlen állatok mozogtak és sürtyé­vették a levegőt. Alig tudtak lélegzeni.

Éjjelután kis szél kerekedett és kibukott a hold.

Ekkor a felesége, aki mellette haladt, elordította magát, mint a nőstény párdac.

— Nézd — és Káin homlokára mutatott.

— Mit?

— Ott — susogta az asszony hangtalanul, úgy, hogy a száján fagytak a szavak.

— Itt?

— A folt. A vér. A jegy — és bámulta tágra nyílt, óriás szemekkel a bélyeget.

Káin hajnal felé a tó tükre felé hajolt. Homloka közepén sötétedett a megalvadt vérfolt. Vízért mert a markába, a homlokát megnedvezte és lemosta a vért, melynek nyoma se maradt.

Aztán már biztosabban és gyorsabban mentek s mire a nap delelőre hágott, elérték az új földet. Káin itt térdrogyott. Messze erdők sötétlettek, patakok rohantak, kövér legelők, zsiros televények vették körül. Annyi idő után először maga urának érezhette magát és megkönnyebbülten felsóhajtott.

Többé nem is gondolt arra a helyre, a melyről eljött. A paradicsomkertre se, melyet az apja elvesztett. Azon iparkodott, hogy az új földet termővé tegye és ebben akadtak segítő társai is. Családjá egyre gyarapodott. Nyugodalmukat nem zavarták. Csak ritkán hangzott fel a hegyekben a szőke emberek halálordítása, kiket a bátor fiúk az utolsóig megöltek. Irák, Mekhujel, Methusael, Lamek vadakra vadásztak. Jábel bar­mokat tenyésztett, várost épített és sátrakat vert az elszaporodó óriási nemzedék számára. Tubalkáin pedig érc- és vasszerszámokat kovácsolt remekbe. Éltek, ettek és aludtak, gyilkoltak és szeretkeztek, boldogok voltak.

Káin százéves korában is egyenes volt, mint a cserfa. Mikor nevetett, mind a harminckét foga villogott. Egyetlen hajaszála se őszült meg. Esténként egy sziklára ült Jubál, a legkedvesebb gyermeke, a hegedülés és lantolás mesterségének feltalálója, zenélt neki. Ő is különösen kedvelte a hegedüt és a lantot.

Ilyenkor elgondolkozott az életén, melyet szépnek és tökéletesnek talált. Folytonosan növekedett a boldogsága. Megérte azt is, hogy unokái unokáit tették a térére és késő vénységében elégedetten halt meg, mert látta, hogy utódai birtokba veszik a földet és megsokasodott az ő ivadékaiban.

Sennyei Anna grófnő.

Koller utóda Szenes felvétele.

Opium.

Irta San Paul.

Lecsukott ajtók hosszú során át, a várakozó csendben, finoman átszűrve hallatszott a telefoncsengés.

A lány unottan ment át a készülékhez. Mikor letette a kagylót, mereven és sokáig nézte az öccse szőke haját, amin megnyugodott a lámpafény. A fiú felnézett és ijedten kérdezte:

— Mi baj Vera?

A néne lassan szótágolva mondta:

— Van Hoornt valami kavarodásban meglőtték, most haldoklik és engem akar látni, kísérj el!

A fiú nem tett ellenvetést, megszokta követni a lány akaratát. Hallgatva mentek az utcán, a gázlámpák fényében az esőverte járda sötét tükrére kuszán rajzolódtak a park vasrácsa és a levéltelen bokrok. Már a ház előtt álltak, mikor a fiú megszólalt.

— Ez az ember nagyon szeretett téged, Vera, most meg fog halni, légy jó hozzá...

A lány valamit mormolt és beléptek a liftbe.

Az előkelő penzió egyik szobájában feküdt Frans van Hoorn, a hollandi követségi titkár. Mikor meglátta a belépő lányt, biztosan tudta, amit eddig csak sejtett, hogy meg fog halni, mert különben sohse jött volna el hozzá Vera. Elszorult a torka és keserűnek érezte a száját.

A lány odalépett az ágyhoz és felé nyújtotta a két kezét. Van Hoorn az övébe fogta és így néztek egymásra sokáig, szótlanul. Köröztük egy pillanatra

megállt az idő, a szívük dobbanása ott reszketett a szemükben. Némán zugott a csend, a parkett megreccsent valahol az ablak körül és akkor a férfi haldoklóhoz illő gyenge hangon megszólalt:

— Hát eljött Vera? ... Ugye azért jött csak el, mert megfogok halni?

— Frans — mondta a lány — maga jól tudja, hogy szeretem, ne beszéljen bolondságokat, maga nem fog meghalni, hanem élni fog és ha még mindig akarja, hát értem és velem.

Meleg hangon mondta és meggyőzőn, kicsit meg is döbrent, de hamar megnyugtatta a lelkiismeretét, azzal, hogy hiszen csak jót tesz egy haldoklóval.

A titkár tágranyilt szemekkel figyelte, nem hihette, hogy igaz amit mond, de még így is jól esett hallani a sokszor megálmodott szavakat.

— Vera, édes kislányom, milyen jó maga, — mondta hálásan.

Verának megtelt a szíve részvétellel önmaga iránt, könyek szöktek a szemébe és végig peregetek a selymes pilláján, fényes csikot szántva az arca gondosan puderezett hamvasságán.

Szegény naiv Fransnak ez több volt, mint amit elviselni tudott, késő remények ébredtek a szívében és egyszerre megváltozott a nézete a csunya világról. Elfelejtette, hogy két éven át mit kinozta ez a lány, elfelejtett mindent, csak nézte gyerekes bizalommal, rajongó szeretettel a karcsu barna lány könnyben ragyogó szemét.

A penzió-tulajdonosnő jött be, a kezében hozott egy kis orvosságos üveget, gőgösen bólintott és otthonos léptekkel ment a mosdó felé, egy darabig csörgött a poharak közt. Aztán lassu, megfontolt mozdulattal, a kis üvegből cseppentett pár cseppet egy pohár vízbe. Mikor kész volt, átnyújtotta a poharat Vera öccsének, aki az ablakon dobolt.

— Tessék talán ezt a betegnek beadni — mondta és döngő léptekkel távozott...

Vera átvette az orvosságot, egy pillanatig habozott, aztán átkarolta Van Hoorn nyakát és a szájához tartotta a poharat. A szőke titkár bágyadtan mosolygott és eszébe jutott, hogy ő haldoklik, engedelmesen kiitta a pohár tartalmát és visszaesett a párnáira. A lány átérezte a percek nagyságát, egy emberélet van kialvóban, — valami szánalomfélét érzett és úgy gondolta, hogy egészen kár, hogy a titkár meghal.

Valami ismeretlen nehéz illat elkábitotta, a félig lehunyott pilláin át figyelte a hollandust és úgy találta, hogy fiatal, szép és előkelő és hiba volt, amikor nem lett a felesége.

Van Hoorn százszor akarta hallani, hogy Vera szereti, nem gondolkozott azon, hogy miért titkolta eddig a lány az érzelmeit, egyáltalán semmire se gondolt, csak nézte a lányt és simogatta a fehér kis kezét...

És Vera mesélt, sejtelmes forró szerelemről, ami észrevétlenül szállt a lelkére, mikor a tavasz életre csókolt az elgémberedett természetet. A saját hangjának

Új könyv!

KRUDY GYULA

Új könyv!

PESTI ALBUM

feljegyzések és elbeszélések

Ára 10%, felárral 8 kor. 80 fill. Postaportóra 55 f. küldendő.

— Megrendelhető a pénz előzetes beküldése esetén A TÁRSASÁG kiadóhivatalánál.

a zenéjét figyelte és lassankint már egészen a hatalmába kerítette a hangulat.

— Emlékszik — mondta —, amikor lementünk a szigetre, már alkonyodott. — Mi messze elől jártunk, puhán léptünk és csendesen, hogy fel ne költünk az álmodó szigetet. Fényes csillagok gyultak ki az égen és meleg volt mint májusban, halkan folyt a szó az ajkunkról, néha-néha megloccsant a Duna vize és átfutott rajta egy fénysugár.

Van Hoorn felemelkedett az ágyban.

— Vera — nyögte, — nem hallok a hangját, elhomályosul a szemem, nem érzem a keze édes melegét! Vera, én azt hiszem, most meg — most meghalok! Vera, könyörgöm... édes, csókoljon meg, mielőtt meghalok!

A hangja elfult, valamit dadogott, a lány hozzáfutott és a lihegő ajkaira tapasztotta a friss piros száját. Ugy érezte ebben a pillanatban, hogy mindene elveszett, ami értékkel birt rá nézve az életben, mert oh jaj, később őt rá, hogy szerette Van Hoornt.

Az öccse előre szaladt és átkarolta, Vera torkát elszorította a feltörő zokogás, reményvesztetten a fiú vállára borult...

Kint kopogtak. Belépett egy szigorú arcú doktor ur, látva a drámai jelenetet, meglepve nézett, hol a titkárra, hol a leányra.

— Meghalt!... — nyögte Vera az orvos felé egy tragikus hős nő minden szemrehányásával.

— Miből következteti ezt ön? — kérdezte nyugodtan a főlányes ur.

A lány szeme kerekre tárgult és a nedves pilláin megmeredt egy könnycsepp.

Az orvos a beteg felé hajolt és megfogta a pulzusát... hosszú kótorás után kivette az óráját, felpattantotta a fedelét és megszokott unalommal követte a rohanó másodpercmutatót. Vera elhűlve nézte ezt a közönyt.

— Hát nem halt meg? — kérdezte.

Miért halt volna meg — morgott az öreg ur, — bár elég önkényesen kezelték, nem is veszélyes az állapota, reggel megoperáljuk.

Vera csak bámult és igen furcsán érezte magát. — Talán elájult? — próbálta félénken ellentvetni. Az orvos egy darabig némán figyelte, aztán felvette és megszagolta az üres poharat.

— Nem értem a kisasszonyt, vagy talán nem ön volt az, aki beadta neki az opiumot?

Vera nem felelt, csak bután maga elé bámult és ekkor valami hallatlat tapasztalt, valaki a háta mögött kuncogott, visszakapta a fejét, az öccse volt, először életében a fiú kinevette!... Fáradtan nyult a kalapja után, a tükörbe nézett és látta, hogy a szeme vörös a sírástól és a felszáradt könnyek nyomán kellemetlenül húzódott a bőre. Nagyon szégyelte magát, már kifele indult, mikor hirtelen visszafordult és erélyes kézzel két szót irt egy névjegyre: Hazudtam Frans.

Szépségápolás.

Rovatvezető: Schadek Anfal kozmetikai intézete.
Budapest, IV., Váci-utca 12.

A haj.

Az emberi fej legszebb ékességét, a haját még mindig nem gondolják eléggé. A legtöbb ember a hajnak vízzel és szappannal való mosását is elmulasztja. A hajápolás elmulasztása a fő oka az egyre általánosabbá váló hajhullásnak, mely különféle hajbetegségeknek a következménye. Gyermekkorában a legtöbb embernek dús, hullámzó haja van.

Sok esetben lehetséges a hajhullást és a kopaszodást idejekorán megakadályozni. Ha valaki fejét bizonyos, nem nagy időközökben megmossa és alapos szárítás után tiszta olajjal, vagy zsíradékkal bekeni, máris sokat tett haja érdekében. Természetesen ezt is kellő pontossággal kell végeznünk, mert könnyen meghűlhetünk, fejszagot vagy egyéb bajt kaphatunk. Éppen ezért főképp este, vagy akkor mossuk meg fejünket, ha utána néhány óráig még a szobában maradhatunk. Az olajhoz kedvünk szerint valami szagcsökkentő anyagot tehetünk, amely természetesen nem növeli a hatást. A mosással a fejbőr megtisztul s megszabadul a baktériumoknak kedvező talajától. A mosástól azonban meg is merevedik a haj, minthogy a zsíradékát elvonja; ezt kell azután új zsíradékkal való bekenéssel pótolni.

A haj inficiálására roppant sok alkalom van. A kalap, a ruhatár, a párnahuzat, főképp, ha szállodában nem kimosva, hanem csak présbe kisimitva kerül az ágyba, mind jó szállítója a baktériumnak. Legjobban terjeszti azonban a fésű és kefe. Ezeket minden használat előtt gondosan meg kell tisztítani és nem szabad egymásba csapni használat után.

A haját és a fejbőrt csak jó szappannal moshatjuk. A jó szappannak mindenekelőtt kitűnő habot kell vernie és ami fő, semlegesnek kell lennie, vagyis oldata nem mutathat sem savas, sem lúgos sajátosságokat.

Ibolya. Soványító kurát orvosi tanács nélkül ne kezdjen. Egyébiránt gratulálunk, hogy Önnek a mai időkben szüksége van rá. — *Várkerület.* Bátran használhatja, ártalmatlan szer. — *Szépséghiba.* Próbálkozzék kollódium-ecseteléssel, de persze előzőleg áztassa ki jól meleg fürdőben. — *Nusika.* 20 gramm lanolin, 5 gramm glicerint, 3 gramm borax keveréke igen jó kézapoló kenőcsöt ad. Az arcbőr ápolására igen jó a Zsaszsa-kenőcs, mely kétféle készítésben kerül eladásra, t. i. száraz és zsíros bőrnek. — *J. L.* Kezelje tiszta táblaolajjal, ha tud kapni. Az a legjobb. — *Dóra.* 1. Nem ártalmas 2. Tiszta alkoholba 5% szalicil vegyítendő. Ez egyúttal kitűnő desinficiáló szer is. 3. A viaszt tiszta vászonra kell kenni és úgy borítani az arcra. — *Kék ibolya.* Türelem, türelem, türelem. — *Böske* 22. Igen jó szőke hajfestő a kálium permanganát, de óvatosan használja, mert foltot hagy a bőrön. — *Mary* Tegyen kísérletet az Eau de Quinine-nel. — *Belváros.* Az arcgőzölésre sokan esküsznek utjabban. Próbá: szerencse. — *Szépség.* Leveléből azt látjuk, hogy abban a kis városban Ön a legszebb. Mit akar akkor tőlünk? — *Hero.* Az e rovatban ajánlott szerek legjobban Schadek Antalnál szerezhetők be.

Dunapalota szálloda Budapest

(ezelőtt Ritz)

Étterem. Bar. 5 órai tea.

Szerkesztői üzenetek.

— Kéziratot nem ad vissza a szerkesztőség. —

Tarka álom. Köszönjük a levelét. Mit feleljünk rá? A régi rendet szabad kívánni, de a régi rendet nem. Új világok küszöbén meg kell érteni a mélység zugását. Aki befogja a fülét, az a jövő himnusát sem hallhatja meg. A holnapnak szebbnek kell lenni a tegnaphoz képest, ezért meg kell bocsátani a máknak, hogy olyan

— amilyen. Olvasson egy kis történelmet. A párisi forradalmat vagy Róma hanyatlását és sokat meg fog érteni, amitől ma visszajed. Nemcsak a régi embereket kell szeretni, hanem az új gondolatokat is. A régi gondolatokat is meg kell becsülni, de nem szabad vakon hinné bennük. Az új embereknek pedig el kell nézni, hogy nekik vannak fogyatékoságaik. Az egész világ meg ne képzelje, hogy ezt a kis országot, — jaj, de kis országot — ki lehet emelni az általános rangságból. Minden alakul és átalakul — próbálják meg a maguk lelkét is hozzá hangolni az emberiség orchesteréhez. — *Katrin.* Ha még egyszer megkérdezik, hogy szabad-e lenni a sötét szobában a jogással? azt fogjuk mondani, hogy igen. De akkor legalább a mama veszi át a feleletet a játékból. — *K. A.* Ezek a versek finom keverékei a tehetségnek — mert az feltétlenül van bennük — az ujjatkarásnak és a közhely sablonnak. A „Félek” című jobb, de az utolsó strófa szörnyen banális, egy-két előző sor pedig — hogy is mondjuk — izléstelen. Próbálja meg átdolgozni. Önazonban bizonyosan fog egészen jól írni — talán irt is már — lássuk hát a többiek, mert ezek nem közzölhetők. — *O. F., Kecskemét.* — *Drasche-Lázár* Alfréd, a Tűzpróba és Tűzkereszt kitérő írója,

a külügyminisztérium államtitkára. — *Bableves.* A Kagál a Borsszem Jankó híres asztaltársasága. Ma is fennáll. — *L. H., Nagyvárad.* Nem ismerjük. — *Magyar költő.* Irjon-e nekünk még egy verset az integritásról? Az első után: nem, nem, soha! — *Huszárhadnagy.* Nem tud csókot kapni az ideáljától és tőlünk kérde, hogy mit csináljon. Amelyik huszárhadnagy ezt egy szerkesztőtől kérde, az meg is érdemli, hogy ne kapjon. — *X. Y. Z.* Zavaros, értelmetlen dolgok. Ne írjon. — *O. Margit.* Sajnos nem vált be. — *Mária.* Tessék a képet beküldeni — láttatlanban

nem mondhatunk véleményt. — *Bors.* Mennyivel több egy táblabíró egy osztálytanácsosnál? Amennyivel különb ember. — *B. J. Nagyvárad.* Gyenge kis versikék — nem közölhetők. — *Tamara.* Hamis kislány maga tamariette, — nem is tudja milyen okos dolgokat irt ebbe a kis ál-levelebe. A feltett kérdésre nem felelünk, mert ki tudná azt megmondani, hogy lesz szerelmes egy tizenhét éves dáma, — csak arra figyelmeztetjük, hogy a korszak addig jár a kutra, — míg egyszer eltörik. — *Érdeklődő.* Az a hír kacsa volt és ha történetesen nem lenne az, akkor sem szabad írni róla. — *D. J.* A szánkok csilingelve beérkeztek az elfogadott kéziratok közé. — *Kultura.* Egész helytelen rendszer, amely szerint Ön azt a szótárt készíteni akarná — föltéve, hogy írásából jól megértettük. Ha egy vagy két oldalt beküldene a kéziratból, úgy helyesebb véleményt mondhatnánk. *Van-e remény?* Ez igazán nem lehet akadály. Sőt a modern társadalombólcsészek között igen sok helyesli a kis külömbiséget a házasságban. Az a kérdés, szereti-e Önt az imádott hölgy. Mert ettől függ, hogy van-e remény. De ezt hiába kérde tőlünk. — *Anyóka.* 1. Ma már kétséges, felállítják-e egyáltalán? 2. Nem. Arra szüksége lesz az elnöki udvartartásnak. 3. Tessék a képet beküldeni. — 4. Erről legközelebb hosszabban. — *Huszár.* Szabad-e vendégségben sokat enni? Hát persze, hogy szabad, mi legalább mindig ezt vallottuk, de a háziasszony-nak is az az öröm, ha a vendégeknek izlik a főztje. — *Mamácska.* A Jó Pajtással minden gyerek jól mulat — *Baboskendő.* Mi lehet az oka, hogy az orvos-szigorló most hallani se akar magáról, mióta észrevette, hogy maga a mérnökkel is flirtol. Mi az oka? Valószínűleg az, hogy az orvos-szigorló ur okos ember, aki nem akar harmasban ülni Amor batárján.

Reimers György bécsi udvari színész és főrendező Lear király szerepében.

Setzer műterem felvétele.

— *Hóember, Jósavé.* 1. Miért nevet? Min mulat jobban, az udvarló viccein vagy az udvarló csacsiságán? Ki tudja? 2. Tenyérből jóslni — jó, főleg ha szép a kezecske és főleg annak, aki jóslol. Lehet-e hinni a jósnak? Annak, amit mond igen, de neki nem.

Felelős szerkesztő: dr. ENDRÓDI BÉLA.

Laptulajdonos: dr. DOBAY ISTVÁN.

Nyomatott Pápai Ernő műintézetében Budapest. — Telefon 127—05

Hungária Nagyszálloda

Elsőrangú ház Budapesten. Étterme az urí világ találkozója.

Lendvay Lola, a Vígszínház művésznője.

Szegedi Szűts István rajza 'A Társaság részére.

Legfinomabb * * Sternberg zongora-
ZONGORÁK Rákóczi-ut 60. szám, saját palotájában * *

Pápai Ernő műintézele Budapest, VI., Szerecsen-utca 65 Liszt Ferenc-tér sarok. Telefon 127-05.